

Δευτέρα, 10 Δεκεμβρίου 2001

Ο Πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης απέστειλε τον παρακάτω χαιρετισμό σε εκδήλωση που διοργανώνεται απόψε το βράδυ και είναι αφιερωμένη στη μνήμη της Αμαλίας Φλέμιγκ. Η εκδήλωση συνδιοργανώνεται από το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών και το Μουσείο Μπενάκη και φιλοξενείται στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών.

«Η στράτευση για τα κοινά, ο πολιτικός αγώνας δεν περιορίζεται σε αρχές, σε ιδεολογικά προγράμματα, σε αναλύσεις. Ο πολιτικός αγώνας υφαίνει σχέσεις, εγείρει συναισθήματα και ενθουσιασμό, γεννά βιώματα. Ο πολιτικός αγώνας είναι και οι άνθρωποι, οι πρωταγωνιστές του – ιδίως ο ευγενέστερος αγώνας για την υπεράσπιση της δημοκρατίας. Και στη χώρα μας ο αγώνας αυτός ευτύχησε να έχει στις γραμμές του μια προσωπικότητα σαν την Αμαλία Φλέμιγκ.

Μου είναι δύσκολο να μιλήσω για την Αμαλία Φλέμιγκ. Όχι μόνο γιατί οι αναμνήσεις πονούν. Ούτε πάλι γιατί μας συνέδεσαν τόσες μάχες, τόσες ευαισθησίες, τόσες αγωνίες πριν, κατά και μετά τη δικτατορία. Αλλά επειδή νοιώθω την Αμαλία πάντα ανάμεσά μας. Γεμάτη προσφορά, τόλμη, πληθωρικότητα, ανιδιοτέλεια. Πάντοτε έτοιμη να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή και τη βολή της, την κοινωνική θέση και τη σταδιοδρομία της. Να αντισταθεί. Να αντισταθεί με ευθύνη σε κάθε ανελευθερία. Σε κάθε καταπίεση.

Η Αμαλία Φλέμιγκ αγωνίστηκε μέσα από τις γραμμές του ΠΑΚ και μετά του ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Όμως ποτέ δεν δίστασε να βοηθήσει κι άλλες δημοκρατικές αντιστασιακές οργανώσεις. Ποτέ δεν δίστασε να διατυπώσει τη γνώμη της. Η γενναιοδωρία και η παρρησία που τη διέκριναν είναι βαθιά πολιτικές αρετές: είναι οι κατ' εξοχήν αρετές της δημοκρατικής Αριστεράς. Της Αριστεράς της ελευθερίας, της ανθρωπιάς, της ανοιχτής σκέψης.

Λένε συχνά ότι η εποχή μας δεν έχει ανάγκη από ήρωες. Ίσως αυτό να ισχύει αν ως ήρωες εννοούμε υπεράνθρωπες μορφές. Το βέβαιο όμως είναι ότι η εποχή μας έχει ανάγκη από ανθρώπους όπως η Αμαλία Φλέμιγκ.

Το βέβαιο είναι ότι η Αμαλία Φλέμιγκ μας λείπει. Έχουν περάσει δεκαπέντε χρόνια από τότε που έφυγε. Όμως οι αγωνίες της είναι και σήμερα δικές μας αγωνίες, οι ευαισθησίες της είναι πάντοτε και δικές μας ευαισθησίες. Ίσως γι' αυτό μας λείπει. Ίσως γι' αυτό μου λείπουν, εμένα προσωπικά, η λεβεντιά, η ανοιχτή καρδιά, το θάρρος, η ευθυκρισία της»